

ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

τὰ Ρόδα τῶν Χριστουγέννων

ΔΡΑΜΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

- ~ ΚΥΡΙΑ ΒΥΔΕΝ
- ~ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ
- ~ Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΔΥΡΕ

- Αίθουσα Ισογαίου οικήματος ἐν ἔσοχῃ.
- Ῥυθμὸς XVIII αἰῶνος.
- Ἀριστερὰ τῆς αἰθούσης τράπεζα ἐπ' αὐτῆς βιβλία, χειρόγραφα, ἔγγραφα.
- Παράθυρον πρὸς τὸν κῆπον.
- Μεγάλα δένδρα, ἄνθη.
- Θερμὸς ἥλιος ὥραιας φθινοπωρινῆς ἡμέρας.

✱ ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ✱
 ✱ Μοῦ φαίνεται ὅτι σὰς βλέπω ἀκόμη χορεύουσαν
 μαζί του.... Ἐχόρευε καλά!... ✱

ΣΚΗΝΗ Ι

Ὁ Ἐπίσκοπος — Μαγδαληνή

Ἡ Μαγδαληνή, γηραιά οἰκονόμος τοῦ Ἐπισκόπου, φέρουσα χονδροειδή ἐνδυμασίαν χωρικήν, σερβίρει εἰς τὸν παρά τὸ παράθυρον νωχελῶς καθήμενον ἐπίσκοπον τὸν καφφέ του, ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης παραπλεύρως κειμένης.

Ὁ Ἐπίσκοπος ἔχει ἐστραμμένον τὸ βλέμμα πρὸς τὸν κήπον. φαίνεται δὲ ἀπολαμβάνων τῆς ὥρας τῆς θάλας.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

Χ! Τί καλά ποῦ εἶναι ἐδῶ, καλή μου Μαγδαληνή. Πόσον θὰ ἤμην εὐχαριστημένος ἂν μπορούσα νὰ μείνω λίγο καιρὸν ἀκόμη μακριὰ ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ τοὺς κόπους τῆς διοικήσεως... Ἡ ἄδειά μου τελειώνει... καὶ ἡ Ἐπισκοπή μου με καλεῖ πάλιν εἰς τὸ καθῆκόν μου... Τί νὰ γέινῃ;... Ἄχ! Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα ἐκεῖνη, με πόση λύπη θ' ἀφήσω τὸ ὠραῖον μου τοῦτο ἐρημητήριον!... Τί ἦσχα ποῦ περῶ... Ἐδῶ!... Τί εὐλογημένα!...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ — (Μειδιώσα.) Ἄγιε Πάτερ μου, ἀλλὰ κ' ἐκεῖ θὰ ἦσθε ἐπίσης εὐχαριστημένος. Ἄμα πᾶτε στὴν Ἐπισκοπή σας θὰ εὖρετε πάλιν ὄλους ἐκείνους ποῦ οὖς ἀγαποῦν τόσο.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Τοὺς παλάδες μου;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. — Τοὺς πτωχοὺς σας!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Ἄ! Αὐτοὶ ἔχουν τὴν συνήθειαν νὰ μοῦ γράφουν καὶ ἐδῶ ἀκόμη, ποῦ ἔρχομαι νὰ πάω λίγον ἄερα... Κ' ἐγὼ τί νὰ κάμω; Τοὺς ἀπαντῶ! Βλέπεις δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀφήσω χωρὶς εἰδήσεις μου!...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. — Καὶ πολὺ σιγὰς μάλιστα Πάτερ μου. — Ἐχετε καταξοδενθῆ οὐ γραμματόσημα, αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι—Καὶ ἂν ἦταν μόνον τὰ γραμματόσημα... Ἄλλ' εἶναι ἐκεῖνο ποῦ περιέχουν τὰ γράμματα...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Τί τὰ θέλεις Μαγδαληνή, σὶν ἐξοχή, κάμνω οἰκονομίας, πρέπει κατόπιν νὰ μοιῶσω...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. — Μ' ἐκείνους ποῦ δὲν κάμνουν.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Ἐ! Τί θέλεις τώρα, καὶ οἱ πτωχοὶ νὰ κάμουν οἰκονομίας...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. — Οἱ πτωχοὶ, ὄχι! Ἄλλ' οἱ ἐπαῖται. — Εἶναι πάντα οἱ ἴδιοι ποῦ ζητοῦν, πάντα οἱ ἴδιοι Πάτερ μου.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Πιθανὸν Μαγδαληνή, διότι εἶναι πάντοτε οἱ ἴδιοι ποῦ ὑποφέρουν

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. — Μόνον, ποῦ εἶναι ἄδικο νὰ στεροῦνται κανεὶς δι' ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι περῶν τὴ ζωὴ τοὺς ἐπαιτοῦντες...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—'Αλλά καλή μου Μαγδαληνή, μήπως στεροῦμαι ἐγὼ τίποτε; Μήπως τ' αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔφερες πρὸ ὀλίγου δὲν ἦσαν τῆς ὥρας; Μήπως ἐκεῖνο τὸ παπὶ μὲ τῆς μιάμις δὲν ἦτον ἀριστούργημα; Νὰ στεροῦμαι.... 'Εγώ; 'Εγὼ κινδυνεύω ν' ἀμαρτήσω μὲ τὴν λαυμαργία μου.... Καὶ σ' αὐτὸ φταῖς κ' ἐσὺ λιγάκι.... Βλέπεις ἡ καλὴ τέγγη τί κάνει;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.—'Ω! Πάτερ μου!....

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Ναί! Τὸ λέγω καὶ τὸ ὑποστηρίζω, φταῖς καὶ σὺ λιγάκι.... Μοῦ ἤρως τὴν ἀδυναμία μου; Τὸν καφφέ!.... Ναί, ἀλλὰ σήμερα τὸ προῦ—Πρέπει νὰ στοῦ πῶ—'Ο καφφές σου, ἔχει μὰ γεῦσι ἀπὸ σίκαλη....

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Τί λέτε Πάτερ μου!.... Σίκαλη μὲς τὸν καφφέ!.... Ποτέ!.... Αὐτὸ θὰ ἦτο ἔγκλημα.... Βλασφημία!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Βλασφημία!.... 'Οχι δά, μὴν εἶσαι τόσο ὑπερβολικὴ, Μαγδαληνή.—'Όλα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι σχετικὰ—'Εστὼ, δὲν ἔχει σίκαλη, ἀφοῦ μοῦ τὸ λὲς καὶ ἐγὼ τὸ πιστεύω, ἀλλ' ἐντούτοις ὁ καφφές σου ἔχει τὴν περιεργὴν αὐτὴν γεῦσι... Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ.—'Εγώ, ὁσάκις ἤρχετο ἡ σειρὰ μου νὰ ἦμαι οἰτιστής, τὴν ἐποχὴν ποῦ ἐσπούδαζα ἀκόμη εἰς τὴν προπαρασκευαστικὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Πῶς ἐκπλήττομαι πάντοτε ὅταν μοῦ λέγει ἡ 'Αγιότης σας ἔτσι, ὅτι ἦτο κάποτε στὴ Στρατιωτικὴ Σχολή.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Καὶ διατὶ ἐκπλήττεσαι Μαγδαληνή!....

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.—'Αλλά, Θεέ μου μ' ὄλο τὸ σέβας ποῦ ἔχω εἰς τὴν 'Αγιότητά σας, τόσο ποῦ μοῦ φαίνεσθε ὑπέροχος μὲ τὴν πατερίτσα σας, τόσο....

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Τόσο θὰ σοῦ φαίνομαι περιεργός μὲ τὴν στρατιωτικὴν σχολήν; 'Ε;.... 'Ε! Μὰ σκέψον ὅτι δὲν ἤμην καὶ πάντοτε σεβάσμιος καλὴ μου Μαγδαληνή.... Κ' ἐγὼ ἐφόρεσα ἄλλοτε στολή... Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ γείνω στρατιωτικός!

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Στρατιωτικός!...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Βεβαίωτατα. Θὰ ἤμην ἴσως σήμερα.... Θὰ ἤμην.... Θὰ ἤμην ἴσως πεθαμμένος σὲ καμμιά γωνιά τῆς 'Αλατίας ἢ Λωζόραίνης.... "Ἡ θὰ ἤμην στρατηγός.... 'Εν ἀποστρατεία....

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Δὲν σὰς φαντάζομαι ὁμως Πανιερώτατε, οὔτε μὲ στολὴν στρατηγού, οὔτε μὲ σπαθὶ στοῦ πλευροῦ....

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Κ' ἐν τούτοις, ἐφόρεσα κι' ἐγὼ τὸ σπαθί!....

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Στὴ Σχολή;

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—.... Καὶ τὸ πηλίκιον... Σὲ κάποιον σουτάρι τῆς 'Επισκοπῆς, εὐρίσκειται μία παλαιὰ φωτογραφία, ξεθωριασμένη περὶ ἀπ' τὴν πολυκαιρίαν. 'Εκεῖ λοιπὸν θὰ μὲ ἴδῃς καὶ μ' ἐμένα, ὑπερήφανον μὲς' στὴ στολή, δίπλα στοὺς συντρόφους μου, τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἔχουν ἀποθάνει, ἢ ἔχουν γίνει μεγάλοι... 'Ακαδημαϊκοί, ἔμποροί.... Τώρα ἐνθυμούμαι, ὅταν πρωτοεδίεξα τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν στὴ μητέρα μου, μοῦ εἶπε «Γορτσάνδε, εἶσαι ὁ μόνος ποῦ ἔχεις τὸ περὶ στρατιωτικὸν ὄφος ἀπ' ὄλους».... Κ' ἦταν ἀλήθεια.... Μὲ στριμμένο τὸ μουστάκι, ἀκουμβοῦσα στὴ λαβὴ τοῦ ξίφους.... Λοιπὸν, Μαγδαληνή, ὅταν ἤμην οἰτιστής στὴ Σχολή καὶ ἐφρόντιζα διὰ τὰ τροφίμα καὶ διὰ τὸν καφφέ, σοῦ ἐγγνώμαι ὅτι ποτὲ ὁ καφφές δὲν εἶχε σίκαλη....

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Λοιπὸν, Πανιερώτατε, θέλετε τὴν γνώμην μου;... 'Ο καφφές δὲν σὰς ἀρέσει!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Πῶς δὲν μ' ἀρέσει;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— 'Εὰν ἡ Σεβασμιότης σας ἀγαποῦσε πραγματικῶς τὸν καφφέ,

δεν θὰ ἔβαζε τόση ζάχαρι. Ποτὲ δὲν εἶναι πειὰ καφφές, αὐτὸ εἶναι σιρόπι!...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Λοιπὸν, Μαγδαληνή, μ' ἀρέσει τὸ σιρόπι τοῦ καφφέ!...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.—Κι' αὐτὸ ποῦ σὰς φαίνεται γιὰ σίκαλη εἶναι ἡ ζάχαρι. Ξέρετε δτι σήμερα κάνουν τὴ ζάχαρι μὲ δ,τι δήποτε...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Σωστά! Ὅπως δλα σήμερα γίνονται μὲ τὸ τίποτε.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Ἄς εἶναι.... Καὶ τώρα, Σεβασμώτατε, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἔβλεπα ἐκεῖνη τὴ φωτογραφία...Ποῦ εἶσθε μὲ σπαθί!...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Θὰ τὴν ἰδῆς, Μαγδαληνή, ἔχε ὑπομονήν.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.—Σπαθί!... Ἄκους ἐκεῖ...Καὶ δταν σκέπτεται κανεὶς δτι ὁ Σεβασμώτατος μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ ἀνθρώπους ἀντὶ νὰ τοὺς βοηθῇ... Ἄντι νὰ τοὺς σώζῃ!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Μυ! Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Ἡ Σεβασμότης σας θὰ ἦτο στρατάρχης ἀντὶ νὰ γίνῃ καρδινάλιος...Γιὰ φαντασθῆτε!...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Δὲν ὑπάρχουν πλέον στρατάρχαι, καλὴ μου Μαγδαληνή, καὶ δὲν ἔχω ἀξιώσεις γιὰ καρδινάλιος!...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Καὶ ὁμως, Πανιερώτατε...Τὸ κόκκωο ἄσο...!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Εἰς τὴν Ῥώμην οἱ καρδινάλιοι εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μὴν ἐξ-

Τὴν εἰς τὴν πνευματικὴν παιδαίωσιν τῆς **Δεκαπενταετηρίδος** τῆς, νῦν, μὲ τὴν ὑπὸ τὰς χρηστοτέρας προσδοκίας ἀναβίωσιν αὐτῆς, συμμετοχὴν τῆς Δεσποινίδος **ΚΟΥΔΑΣ Κ. ΖΕΡΒΟΥ**, ἢ "**ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ**", μετ' ἰδιαζούσης εὐφροσύνης χαίρει. *Εἶναι, εἰς ἕκ τῶν εὐσομωτέρων Ἀθηναίων καλόνων, μία, ἀπὸ τὰς σωμαθευτέρας παρ' ἡμῶν φνσιογνομίας καὶ ἐπὶ τοῦ τριπλοῦ τῆς νεότητος, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς σεμνῆς καλλονῆς στεφάνου, ὅστις στεφανώνει τῆς ὄνειροφαντάστου κόρης τὸ ἀκτινοβόλον μέτωπον, ἄφθονος διασκορπίζεται ὁ πλοῦτος τῆς πνευματικῆς αὐτῆς διαμορφώσεως καὶ ζηλευτὸν τὸ δώρημα τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς ἰδιοφυΐας. Πολυφίλιτος θυγάτηρ ἀληθμονήτου ἀνδρός, ὅστις ὑπῆρξε τὸ σέμνωμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ, ὑπὸ τὴν νέαν πατρικὴν στέγην πεφιλημένου Θελοῦ, τοῦ εὐρυσταθοῦς καὶ ἐκλεκτοῦ ἡμῶν φίλου κ. Ἰωάννου Γεράκκη, ἀριτῶς διεπλάσθη καὶ ἐνωρίσθη, διὰ τῶν ἐν τῇ **Γαλλικῇ Σχολῇ** θριαμβευτικῶν σπουδῶν τῆς, κατέδειξε τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ πνευματικῶν αὐτῆς στολισμάτων τὰ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα. Λάτρης διάπυρος τῶν Μουσῶν, ἀναπτυχθεῖσα μετὰ θερμοῦς ἀφοσιώσεως, ἐν τῇ εὐώδει ἀτμοσφαιρῇ τῆς Ἰδέας καὶ τοῦ Ὁραίου, μετὰ πάθους καὶ αἰσθημάτων ἀπαγγέλλουσα καὶ περιπαθέσιστα διερμηνεύουσα τῶν μουσικωτέρων μας ποιητῶν τ' ἔργα, νοῦς λεπτεπίλεπτος, ὠραϊζόμενος ὑπὸ ἐπερόστου ἀντιλήψεως καὶ διανοίας, ἐν ἀβρὸν πλάσμα, ἀρμονικώτατον καλλίστευμα τῆς Δημουργίας, μία ψυχὴ ἔχουσα τὴν ὠραιότητα καὶ τὰ θέληγτρα ἀγγελικῆς ψυχῆς, μέσω τῶν πρώτων δειῶν τοῦ πεπρωμένου πληγμάτων, εὔρε τὸν πρὸς τὸ Βιβλίον ἔρωτα, τὸν ἀμάχητον διὰ τὰς κεφαλὰς τῶν σοφῶν, ἀλλ' ὅστις, δταν φθάσῃ καὶ μέχρι τῆς ψυχῆς μιᾶς γυναικός, καταδεικνύει ταύτην ἀληθῶς ἀκούραστον δαμόστριαν καὶ τῆς μακρᾶς σκέψεως καὶ τοῦ χρόνου. Ἰσοῦ ἡ εἰκὼν τῆς **ΚΟΥΔΑΣ ΖΕΡΒΟΥ**. Ἀπληλαγμένη τῆς συνήθους σχολαστικότητος ἢ νῦν νεωρότερα τῶν Ἀτιθίων τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, μὲ τὰ ἄφθονα ἐφόδια μαθήσεως καὶ λεπιοτάτης παιδεύσεως, διὰ τοῦ ἔργου ἡμῶν, λαμβάνει τὸ βάπτισμα καὶ τῆς φιλολογικῆς αὐτῆς δράσεως.*

Διὰ τῆς παραθέσεως τῆς εἰκόνης τῆς ποιητικωτάτης κόρης, τὴν γνωρίζουσα ἤδη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, καὶ διὰ τῶν σελίδων τῆς "**ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΣΤΟΑΣ**", παρεχόμενον ἐπίσημον τὴν ὄνειρὸν ἐμφάνισιν τῆς. Εἰς τὴν γῆν τοῦ ξανθοῦ Ἥλιου καὶ τῶν ἰοχρώων ἀνταυγίων δὲν ὑπερβάλλει κανεὶς, ἐὰν ὁμολογήσῃ δτι ἐν τῷ προσώπῳ τῆς **ΚΟΥΔΑΣ ΖΕΡΒΟΥ**, προστίθεται εἰς ἰδανικώτατος τύπος Ἑλληνικωτάτης μορφῆς, ὑπὸ τὴν εὐγραμμον τῆς ὁποίας κατατομὴν καὶ τὸ ἐπὶ τῶν χειλῶν διαρκῶς ἐπανθοῦν μειδίημα, λάμπει τῶν γραμμάτων ἢ προσήλωσις καὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ ταλάντου ἢ ἔξαοσις. Ἡ "**ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ**", προσκίταται οὕτω πολῦτιμον συνεργάτιδα, παραγγέλλουσαν τὴν αὐτὴν ταλαντοχὴν καλλιτεχνίδος καὶ ἐν τῇ Ἱερῇ Τέχνῃ ἐρασαίας καὶ ἐμπνευμένης λειτουροῦ.

ΑΡΣ...

έρχονται παρὰ μὲ ἀμάξι, κι' ἐμένα, καθὼς ξέρεις μ' ἀρέσει νὰ πηγαίνω πάντοτε πεζός, ἔστω καὶ ἐὰν ἦμαι εἰς τὴν Αἰωνίαν Πόλιν.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Πράγματι ὁ Σεβασμιώτατος, ἔχει κάποιον αἰσθημα πολὺ βαθύ, ποὺ δὲν θὰ ἦτανε γιὰ στρατιωτικὸς...

✻ ΚΟΥΛΑ Κ. ΖΕΡΒΟΥ ✻

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ (Ἐξαφνιζόμενος).— Ἕνα αἰσθημα βαθύ!!... Τί αἰσθημα Μαγδαληνή;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Εἶσαι, καθὼς βλέπω, καὶ περισσότερο ἀπὸ καλὴ μαγεί-
ρισσα, Μαγδαληνή... Εἶσαι ψυχολόγος....

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. — Πῶς τὸ εἶπατε Πάτερ μου, ψυχ....

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Ναί! δὲν βάζεις σίκαλη στὸν καφρὲ μου καὶ διαβάζεις
μέσα στὴν ψυχὴν μου. Ναί ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον... Ὁραῖα φράσις.... Ὁραῖα
λόγια καλὴ μου Μαγδαληνή... δὲν εἶν' ἀνάγκη γὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω, γὰ τὰ ἐξηγήσω σὲ σένα
ποῦ ἀγαπᾷσθες τόσο πολὺ τὸν ἄνδρα σου, ποῦ ἀνέθρεψες μὲ τόσην ἀφοσίωσι τὰ παιδιὰ
σου, καὶ λατρεύεις τὰ ἐγγόνια σου!... Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον.... Αὐτὸ τὸ αἶσθημα
περιέχει ὅλα τὰ ἄλλα!... Ὅλα!... Καὶ ὅμως πῶς τὸ ἐξευτελιζοῦν.... Πῶς τὸ παρεξη-
γοῦν!... « Ἀγαπῶ »... Λέμε ἀγαπῶ τὸν καφρὲ καθὼς καὶ « ἀγαπῶ τοὺς πτωχοὺς. » Εἶναι
καθὼς βλέπεις ἡ ἰδία λέξις.... Καὶ ἴσως εἶναι καὶ τὸ ἴδιον πράγμα!...

Τώρα Μαγδαληνή θ' ἀναπανθῶ λιγάκι.... Εἶναι τόσον ὥραϊα.... Τόσον ἦσθα ἐδῶ....
Λοιπὸν ἐπιθυμῶ γὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς, ἀπολύτως κανεὶς, ὡς τὴ μία—μὰ μὴ
δὲν εἶμαι ἐδῶ γὰ κανένα ἀπολύτως....

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. — Ποιὸν καλὰ Σεβασμώτατε!

(Ἐξέρχεται, ἐνῶ ὁ Ἐπίσκοπος τοποθετεῖ τὴν πολυθρόναν του πλησιέστερον
τοῦ παροθύρου—Παρατηρεῖ ἐμπρὸς του μειδιῶν, εὐτυχῆς, ἡμερος...)

Σ Κ Η Ν Η ΙΙ

Ὁ Ἐπίσκοπος μόνος

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Ὑπάρχει εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς κάθε ἀνθρώπου μία με-
γάλη δόσις ἐγωϊσμοῦ! Ἐγὼ εἶμ' εὐτυχῆς, διότι εἶμαι μόνος.... Εἶσαι μακρὰν ἀπὸ τὸ
ποιμνίον σου βοσκέ, καὶ αὐτὴ ἡ ἀπομάκρυνσις, σοῦ ἀρέσει, σὲ θέλγει.... Λημονεῖς,
ἀπολαμβάνεις, ἠονγάζεις.... Καὶ ὅμως, ἐκεῖ κάτω, ἡ ἀθλιότης ἐξακολουθεῖ, ἡ αἰωνία
ἀνθρωπίνῃ ἀθλιότης.... Παραπονοῦμαι γὰ ἕναν καφρὲ, ἐπειδὴ ἔχει κάπως ὑπόπικρον
γεῖσος.... Πόσον πικροτέρα εἶναι ἡ ἕπαξις χιλιάδων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι, ποτέ, ποτέ
εἰς τὸν βίον των δὲν ἀπήλυσαν τὴν γνικύτητα ὀλίγης ἀναπαύσεως, ὅπως τὴν ἀπο-
λαμβάνω ἐγὼ τώρα....

Ἐν τούτοις ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἐκτελῶ τὸ καθήκον μου, ὅπως εἰμπορῶ καλ-
λίτερα... Βοηθῶ ὅσον δύναμαι, προσπαθῶ γὰ σφῶζω, ἀγαπῶ τὸν πλησίον μου, ὅπως
ἔλεγε καὶ πρὸ ὀλίγου ἡ Μαγδαληνή... Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον... Ἡ ἀγάπη....
Ἡ ἀγάπη... Ὁμολογῶ ὅτι ἡ λύσις ὅλων τῶν μεγάλων προβλημάτων εὐρίσκειται ἐν τῇ
λέξει ταύτῃ! Δὲν ὑπάρχον κοινοτικὰ ζητήματα, ὑπάρχει μόνον ἐν ζήτημα ἠθικῆς,
ἐν ζήτημα ἀδελφοποιήσεως τοῦ κόσμου... « Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. » (Ἀποστόμως.) Καὶ
ὅμως, γὰ μία κατηραμένη ἀράχνη, ἡ ὁποία ἐπέπεσε κατὰ μᾶς πτωχῆς μνίγας... Ἄ!
Φῶσις!... Φῶσις!... (Ἐγείρεται καὶ κτυπᾷ ἐπὶ τοῦ ἴσου τῆς ἀράχνης.) Ἡ μνίγα ἐσό-
θη!... Ἄλλ' ἡ ἀράχνη δὲν θὰ προγενματίσῃ σήμερον... Συμβιβάσατε λοιπὸν τὰ πράγ-
ματα!... Πῶς καὶ κατὰ ποῖον τρόπον, θὰ δώσῃ τις εἰς τοὺς ἀνθρώπους γὰ φάγουν...
...

Σ Κ Η Ν Η ΙΙΙ

Ὁ Ἐπίσκοπος — Μαγδαληνή

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. — Σεβασμώτατε, οἷς ζητῶ συγγνώμην....

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Τί εἶναι Μαγδαληνή;

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. — Μία κνῶια.... Εἶναι μία κνῶια.... Ποιὸν καλὴ... Ἐπιμένει γὰ ἴδῃ

τὴν Σεβασμιότητα Σας... Ξεύρει πῶς εἶθε ἐδῶ στήν ἐξοχή... Ἐχει νὰ σὰς ζητήσῃ μὲνὰ χάρι... Σὰς παρακαλεῖ νὰ κνττάξετε αὐτὴν ἐδῶ τὴν κάριαν της... Εἶναι ἀπὸ τὴν Ἄνζέρο... Μία κυρία ἀπὸ τὴν Ἄνζέρο.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Ἀπὸ τὴν Ἄνζέρο; Μπᾶ;... Ἀχ! Αὐτοὶ οἱ συμπατριῶται!... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸ ἐπισκεπτήριο!... (Ἡ Μαγδαλινη τῷ δίδει τὸ ἐπισκεπτήριο. Ἄναγι- νόσκει.) Κυρία Ἀμαλία χήρα Βυδέν! (Ἐκκληκτος)... Ἡ κυρία Βυδέν!...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ. — Θὰ δεχθῆ ἡ Σεβασμιότης σας αὐτὴν τὴν κυρίαν;
Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — (Ἐφθρημένος). Ἐγώ;... Ἄν θὰ δεχθῶ τὴν κυρίαν Βυδέν;
... Ἄς εἰσέλθῃ... Ὀδήγησέ την ἐδῶ... Ἡ κυρία Βυδέν!...

(Ἐγείρεται ἐκ τῆς ἔδρας του ὀλίγον τεταραγμένος—Συγκαλύπτει ταχέως τὴν συ- κίνισίν του. Ἡ Μαγδαλινη εἰσάγει τὴν κυρίαν Βυδέν, γυναῖκα κάπως ἄριμον, ἀπλοῦσιαια, σχεδὸν πτωχικά, ἐνδεδυμένην.)

Σ Κ Η Ν Η Ι V

Ὁ Ἐπίσκοπος — Κυρία Βυδέν

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Πῶς!.. Σεῖς κυρία!.. Σεῖς ἐδῶ σὸ Παροῖσι; Ἡ μᾶλλον στήν βιλ-δ' Ὁβραί!..

Κα ΒΥΔΕΝ. — Μὲ ἀναγνωρίζετε λοιπὸν Σεβασμιότητα;

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Πῶς δὲν σὰς ἀναγνωρίζω!.. Δὲν μετεβλήθητε καθόλου, μ' ὄλα τὰ... .

Κα ΒΥΔΕΝ. —... Μ' ἄλα τὰ χρόνια... Μπορεῖτε νὰ τὸ εἰπῆτε Πανιερότατε... .
... Καὶ μὲ ὄλα τὰ βάσανα.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Βάσανα;

Κα ΒΥΔΕΝ. — Ἐτοι εἶναι ἡ ζωὴ Σεβασμιότητα... Ἄλλως τε σεῖς εἶχατε τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ γράψητε ὀλίγας παρηγορητικὰς λέξεις τὴν ἐποχὴ ποῦ ἀπέθανεν ὁ σὺζυγός μου... . Μὲ εἶχε τόσῳ πολὺ συγκινήσει ἡ ἐπιστολὴ σας ἐκείνη τότε... .

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Καὶ ἡ ἰδική μου ὅμως ἡ συγκίνησις δὲν ἦτο μικρὴ ὅταν εἶδα τὸ ἀγγελτήριο τοῦ θανάτου. Συνεκινήθην διότι μ' ἐνεθυμήθητε κατὰ τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην στιγμὴν... . Πόσος... . Πόσος καιρός νὰ ἦναι ἄρα γε ἀπὸ τότε;... .

Κα ΒΥΔΕΝ. — Ἐξ ἔτη!... . Καὶ αὐτὰ τὰ ἐξ ἔτη, μόνη, χωρὶς κανὲν στήριγμα, καμμίαν χρηματικὴν βοήθειαν... . Ὁ ἄνδρας μου, ἐσπατάλησε, μαζὺ μὲ τὴν μικρὰν μου προῖκα ὄλην τὴν περιουσίαν του. Προσεπάθησα νὰ ξαναρχίσω τὴν ζωὴν μου, ὅπως λένε σήμερα, νὰ τὴν ξαναρχίσω... . Ἐργαζομένη. Πιθανὸν νὰ ἐνθυμήσθε Σεβασμιό- τατε, ὅτι ὡς κόρη κατεργόμην μὲ τὴν φιλολογίαν; — Ἄλλοτε λοιπὸν συνέθετα στί- χους, οἱ ὁποῖοι... .

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Οἱ ὁποῖοι ἦσαν πολὺ ποιητικοί, πολὺ λεπτοί!... .

Κα ΒΥΔΕΝ. — Λοιπὸν, μὴ ἔχουσα κανένα πόρον ζωῆς, καὶ μὴ γνωρίζουσα κανὲν ἐπάγγελμα. — Οἱ γονεῖς μου, δεστυχῶς, δὲν ἐφρόντισαν ποτε νὰ μὲ μάθουν κανένα— Προσεπάθησα νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν τὰς μικρὰς μου γνώσεις— Ἀπὸ νὰ ζήσω, καὶ ὅπως θὰ ἐγενόμην ὅπαιτρα ἢ θὰ ἐξωργάριζα βεντάλλιας καὶ κοιμυροτεργήματα, συγγράφω... . Ἐργαρια μερικὰ βιβλία... . Ὡ! Πολὺ ἀσήμαντα καὶ μικρὰ βιβλία... . Εἶναι γιὰ τὰ παι- διὰ... . Βιβλία διδακτικά... . Καὶ γράφουσα αὐτὰ τὰ βιβλία φαντάζομαι ὅτι εἶμαι χορήσιμος καὶ εἰς ἄλλας μητέρας.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. — Ἐ! Λοιπὸν;

Κα ΒΥΔΕΝ.—Λοιπὸν Σεβασμιώτατε, ἐπειδὴ πρόκειται σήμερον γὰρ ὅτι ἐν ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία, λαμβάνω τὴν τόλμην γὰρ ὅτι ἐνοχλήσω... Θὰ ἤθελα γὰρ παρουσιάσω αὐτὸ τὸ βιβλίον εἰς ἓνα διαγωνισμὸν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας... Διὰ τὸ πρῶτον βραβεῖτον... Καὶ ἦλθα ἐγὼ ἡ ἴδια στὸ Παρίσι, διὰ γὰρ τὸ ὑποβάλω... Ἄλλως τε δὲν κατοικῶ καὶ πολὺ μακρὰν... Στὸ Βεροῦν.—Ὁ βίος εἶναι ἐφθνηότερος ἐκεῖ...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ἄλλὰ... Ἀγαπητὴ μου κυρία... Ἐνα πρῶτον βραβεῖτον...

✱ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ✱

✱ Παρουσιάζων τὸν ἐπισκοπικὸν δακτύλιον εἰς τὴν κυρίαν Β υ δ ἐ ν : Ὁ δακτύλιός μου. Ὁ δακτύλιος τῶν ἀρξερβάνων μου μετὰ τὴν αἰωνιότητα. ✱

στατα εἰς αὐτόν; Τὸν ἐγνωρίσατε ἄλλοτε στὴν Ἀνζέρ... Δὲν εἶν' ἔτσι;... Ὅταν εἴμεθα... Ὅταν ἦμεν νέος...

Κα ΒΥΔΕΝ.—Μάλιστα Σεβασμιώτατε τὸν ἐγγώρισα κάποτε. Καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὸ δὲν θὰ ἤθελα γὰρ ἐπιναφῆσαι τέτοιες ἀναμνήσεις... Θὰ εὐρισκόμην εἰς πολὺ στενόχωρον θέον...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Εἰς στενόχωρον θέον; Τώρα καταλαμβάνω ἀκόμη ὀλιγώτερον, ἢ μᾶλλον δὲν καταλαμβάνω τίποτε!

Κα ΒΥΔΕΝ.—Ὁ κ. Τουρνιέρ, δὲν πιστεύω, ἀπὸ τὴν παλαιὰν συγχορεύτριαν,

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία... Γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶμαι μέλος τῆς Ἀκαδημίας... Δὲν καταλαμβάνω τί θέλετε γὰρ εἰπῆτε...

Κα ΒΥΔΕΝ.—Θὰ ὅτι ἐξηγήσω ἀμέσως Σεβασμιώτατε... Μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ κ. Τουρνιέρ... Ὁ κόμης δὲ Τουρνιέρ...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—(Δυσανασχετῶν κύπας). Ὁ κ. δὲ Τουρνιέρ; Ἄ!...

Κα ΒΥΔΕΝ (Συνεσταλμένως).—Μάλιστα, ὁ κ. δὲ Τουρνιέρ ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, καὶ ἐὰν αὐτὸς ἤθελε γὰρ δείξει κάποιον ἐνδιαφέρον γὰρ τὸ βιβλίον μου...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ἄλλ' ἐὰν ὁ κ. δὲ Τουρνιέρ, ἔχει τόσην ἐπιρροὴν καὶ φρονικὰ πρέπει γὰρ ἔχει, τότε διατὶ δὲν ἀποτείνεσθε ἀπλού-

τὴν ὁποῖαν ἐγνώρισεν ἄλλοτε, νὰ ἔχη παρὰ μίαν πολὺ ἀμυδρὰν ἀνάμνησιν... Δὲν μπορῶ νὰ πῶ δυσάρεστον, ἀλλὰ...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Ἀλλὰ... Ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω τίποτε πλέον... Ἀλλὰ ὁ κ. δὲ Τουρνιέρ... Ναι, ὁ κ. δὲ Τουρνιέρ. Ἔ! λοιπόν!... Ἀλλὰ δὲν ἦτο, ἂν δὲν ἀπατώμαι, στοὺς χοροὺς ποῦ ἔδιδεν ἡ Νομαρχία. Ἐνθουμούμαι πολὺ καλά... Ἔνας ἀπὸ τοὺς πλέον εὐνοουμένους σας χορευτάς... Νομίζω διὸ σὰς βλέπω ἀκόμη χορεύουσαν μαζὺ του... Ἐχόρευε καλά... Ἄ! Ἦτο θαυμάσιος χορευτής!...

Κα ΒΥΔΕΝ.— Ἀλλὰ Σεβασμιώτατε, ἐὰν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐνθουμούμαι... Καὶ σεῖς... Καὶ σεῖς εἶσθε τέλειος χορευτής!...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Ἐγώ;

Κα ΒΥΔΕΝ.— Βέβαια, εἶσθε... (Πρὸςπαθεὶ νὰ εἴρη τὴν κατάλληλον λέξιν.)

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— ὦ! Μπορεῖτε ποῦ καλά νὰ τὸ εἰπῆτε!... Ἦμην εὐκίνητος... Καὶ δὲν εἶμαι πλέον!... Ἔνας καλὸς χορευτής!... Ὁ Ἐπίσκοπος Ἄνθρ χορεύων ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ βάλς τῶν ῥόδων! Τῶν ῥόδων!...

Κα ΒΥΔΕΝ.— Ῥόδων τῶν Χριστουγέννων!...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Τὰ ῥόδα τῶν Χριστουγέννων! (Σιωπῇ ὀλίγον συγκεκινημένος καὶ παρατηρεῖ τὴν κ. Βυδὲν ἐρωτηματικῶς.) Διατί μοῦ ὀμιλεῖτε διὰ τὰ ῥόδα τῶν Χριστουγέννων;...

Κα ΒΥΔΕΝ.— Διότι τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ ἤθελα νὰ παρουσιάσω εἰς τὴν Ἀκαδημίαν εἶναι ἓνα βιβλίον βοτανικῆς... Ἔργον χρήσιμον εἰς τὰ ἤθη, λέγει τὸ κείμενον τοῦ διαγωνισμοῦ... Τὸ ὄνομασα: **Περίπατος διὰ Μέσου τῶν Λουλουδιῶν μου**... Ἦθελα νὰ ἔβαζα: Μία ἐκδρομὴ γύρω ἀπὸ τὸν κήπον μου... Ἄλλ' ἐπροτίμησα τὸ πρῶτον... Καί, διδάσκουσα ν' ἀγαποῦν τὰ ἄνθη, προτρέπω ν' ἀγαποῦν τοὺς ἀνθρώπους... Ὑπάρχει ἓνα μάθημα καὶ παράδειγμα ἠθικῆς εἰς ὅλα, εἰς ἓνα μενεξέ, εἰς ἓνα τριαντάφυλλο... (Δίδει τὸ βιβλίον εἰς τὸν Ἐπίσκοπον.)

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. (Φυλλομετρῶν τὸ βιβλίον). — Σκιαδιανθῆ! Μηκωνοειδῆ!... Μονόκοτυλήδωνα!... ὦ! Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ!...

Κα ΒΥΔΕΝ.— ὦ! Μείνατε ἤσυχος! Δὲν γράφω αὐταῖς τῆς ὀνομασίας, παρὰ διὰ τὴν προσθέσω διὸ πρέπει μὲν νὰ τὰς μάθουν καὶ ἄς ταῖς ξεχάσουν ἀμέσως!... Παραδειγματος χάριν, τὰ δαφνοειδῆ, τὰ ὀνομάζω ἀπλῶς: «Δάφναι» κ.τ.λ.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. (Ἀναγινώσκων)— «Τὸ Ῥόδων τῶν Χριστουγέννων, ἄνθος καὶ μειδίαμα τοῦ χειμῶνος...» Τί σύμπτωσις!... Ἄνοιξα σ' αὐτὸ τὸ μέρος οὖν νὰ τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες... Διότι, θὰ τὸ πιστεύετε, ἀγαπητῆ κυρία, ναί, θέλω νὰ σὰς κάμω μίαν ἐκμυστήρευσιν... Μάλιστα... Μίαν ἐξομολόγησιν... Θὰ πιστεύετε, λοιπὸν διὸ, ὁσάκις ἀνέφερον ἐνώπιόν μου, αὐτὸ τὸ ὄνομα: «**Ῥόδων τῶν Χριστουγέννων**», δὲν ἐπέρασεν οὔτε μία φορὰ χωρὶς νὰ σκεφθῶ λογικά σὰς, χωρὶς νὰ ξαναἰδῶ... ὦ! Ὅλ' αὐτὰ πολὺ πολὺ μακρονὰ καὶ σβυσμένα... Τὴν νεάνυδα, εἰς τὴν ὁποῖαν ἓνας πτωχός, μαθητῆς τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς... Ἔνας μέλλον ἀξιωματικὸς— Μόλις εἶχε τελειώσει ὁ πόλεμος τῆς Ἰταλίας... Εἶχαμε νικήσει ἐνδόξως εἰς τὴν Μαγεντιάν καὶ εἰς τὸ Σολφερινον!... Τέτοιος πόλεμος! Ἦτο πάρα πολὺ προκλητικόν!— Προσέφερον, εἰς ἓνα χορόν, δύο ἢ τρία ῥόδα τῶν Χριστουγέννων, κομμένα μέσα ἀπ' τὸν κήπον τῶν πτωχῶν γονέων του...

Κα ΒΥΔΕΝ.— ὦ! Ἐνθουμούμαι...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Ἄ! Αὐτὰ εἶναι ὄνειρα σβυσμένα!... Χαμένα γὰ πάντα μέσ' τὴν ὀμίχλην τοῦ παρελθόντος!... Γιατί θὰ ἡμάρτανον, ἐὰν ἔλεγον, μέσ' τὸν καπνὸν τῶν θυμαμάτων!...

Κα ΒΥΔΕΝ.—'Εάν ἐτολμοῦσα, Σεβασμώτατε, θὰ σὰς ἐξεμωστηρεύωμιν κ' ἐγὼ καὶ τι. Θὰ ἐξωμολογούμιν, ζητοῦσα ἀπὸ 'σὰς ἀφῆσιν ἁμαρτιῶν.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Λέγετε... 'Εξακολουθεῖτε...

Κα ΒΥΔΕΝ.—Λοιπὸν ἰδοῦ... Σκεπτομένη αὐτὸ τὸ μπουκέτο ἀπ' τὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα—'Ω ζητῶ ἐκ τῶν προτέρων ἀπὸ τὴν Πανιερότητά Σας, συγγνώμην—Μάλιστα σκεπτομένη αὐτά, ἔγραφα ὑπ' αὐτὸν τὸν τίτλον «Τὰ 'Ρόδα τῶν Χριστουγέννων», ἓνα θεατρικὸν ἔργον...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Καὶ μήπως ἔρχεσθε διὰ νὰ ουστήσω τὸ ἔργον σας εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον;

Κα ΒΥΔΕΝ.—'Ω! Σεβασμώτατε!... 'Οχι. Τὸ ἔργον μου ἐπαίχθη ἤδη... 'Υπὲρ κάποιον ἀγαθοεργοῦ σκοποῦ... Καὶ μάλιστα ἐάν ἐτολμοῦσα, θὰ σὰς ζητοῦσα, ὡς χάρον, νὰ ἤρχεσθε εἰς τὸ βᾶθος ἐνὸς θεωρείον, διὰ νὰ τὸ ἀκούσετε...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—'Ω!...

Κα ΒΥΔΕΝ.—Εἶναι γιὰ τοὺς πτωχοὺς!...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ναί, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔχω πατήσει εἰς θέατρον ἀπὸ... 'Απὸ τὴν 'Ανζέρ... 'Επαίξε τότε ἢ 'Ραχὴλ!... Καὶ ἐπήγανα πάντοτε στὰ πρῶτα καθίσματα τῆς πλατείας μὲ τὴν σιγὴν μου... 'Αλλὰ τώρα, κερὶα Βυδέν, τὸ θέατρον μοῦ εἶναι ἀπηγορευμένον... Καὶ ὁμως, προχθὲς μοῦ συνέβη καίτι, πραγματικῶς πολὺ περιεργον... Καθὼς θὰ ἠξεύριετε εἴχαμε πρὸ ἡμερῶν πανήγυρον, βλέπω λοιπὸν ἓνα ἱερεῖα, ὁ ὁποῖος ἀκουμβισμένος στὸν κορμὸν δένδρον, πλησίον ἐνὸς ὑπαυθρίου θεάτρον, ἐκάπνιζε μακαρίως τὴν πίπαν του. Τὸν πλησιάζω, καὶ μὲ τόνον αἰσθηρῶν, τοῦ λέγω: «Τὸ νὰ καπνίξῃ τις δὲν εἶναι ἁμαρτία, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι πρέπον, μέσα εἰς δημόσιον μέρος νὰ εἰσίσκεται ἓνας ἱερεὺς μὲ τὴν πίπαν στὸ στόμα!»—«Μὲ συγχωρεῖτε, μοῦ ἀπαντᾷ ἀπαθῶς ὁ ἱερεὺς, εἶναι τὸ διάλειμμα τῆς πρώτης πράξεως καὶ ξεκουράζομαι ὀλίγον, ἐγὼ παίζω τὸν «**Αἶββᾶν Κωνσταντίνον**» στὸ δπλατὸν θέατρο!» 'Ὅστε βλέπετε ὅτι ἀκουσίως μου εἶδον τὸν 'Αἶββᾶν Κωνσταντίνον!... Καὶ ἡ μουσική, σὰν νὰ ἤθελε καὶ αὐτὴ νὰ μὲ εἰδονενθῆ, μαντιέυτε τί ἐπαίξεν ἐκεῖνη τὴ στιγμή;... 'Οχι;... Δὲν φωνιάζεσθε;... 'Επαίξε τὸ βᾶλς ἐκεῖνο τῶν παλιῶν χρόνων, τὸ βᾶλς ποῦ ἐπαίξετο ἄλλοτε στοὺς χοροὺς τῆς Νομαρχίας, τὸ βᾶλς τῶν 'Ρόδων!...

Κα ΒΥΔΕΝ. ('Αφελῶς ἀλλὰ συγκεκινημένη).—'Ε! Λοιπὸν Σεβασμώτατε, εἶναι ἢ κομφοδία μου. Τὸ πάθημα μᾶς πτωχῆς γυναικὸς μὲ λευκὰ μαλλιά, ἢ ὁποία ἐπινευρίσκει μερικὰ ἄσπρα τριαντάφυλλα λημονημένα μέσα σ' ἓνα βιβλίον καὶ λέγει, γιατί ἀρά γε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε δώσει ἄλλοτε, δὲν εἶπε τίποτε... Τότε... 'Όταν τὰ εἶδιδε;

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. (Σοβαρῶς). Πιθανὸν νὰ εἶχε λόγους, διὰ νὰ μὴ ὀμιλήσῃ!

Κα ΒΥΔΕΝ. Δὲν εἶχε παρὰ μόνον ἓνα λόγον... 'Ότι...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. Σιωπήσατε... 'Η μᾶλλον, ἐπειδὴ ὀμιλοῦμε δι' αὐτὰς τὰς ὀπτασίας, ἄς ἐξακολουθήσωμεν, φερόμενοι ὁμως ἐπιεικῶς.

Κα ΒΥΔΕΝ. 'Ότι δὲν ἀγαποῦσε τὴν νεάνιδα ἐκεῖνην...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. 'Ότι ἢ νεᾶνις ἐκεῖνη ἀγαποῦσε ἄλλον!

Κα ΒΥΔΕΝ. 'Αλλον!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. 'Αλλον, ὁ ὁποῖος ἔφερον ὠραῖον, πολὺ ὠραῖον ὄνομα, ὁ ὁποῖος ἦτο θελκτικώτατος, καὶ ἔκαμνε τότε ποιήματα μὲ πολὺ αἰσθημα καὶ χάρον. Δὲν συνθέτει ποιήματα πλέον—Τώρα καταγίνεται μὲ τὴν πολιτικὴν καὶ μὲ τὴν Ἱστορίαν. Ναί, ἀλλ' ἄλλοτε συνέθετε στίχους. Καὶ ἢ νεᾶνις ἐκεῖνη, τοὺς ἤκουε μαγευμένη, καὶ ὁ μ-

κρός μαθητῆς τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς—Υἱὸς ἑνὸς ἐδωδιμοπώλου εἰς τὴν Ἀνζέε, ὁ ὁποῖος ἐξώδενυσεν ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε διὰ τὸ κατορθώσῃ τὸ εἰσαγάγῃ τὸ πτόν του εἰς τὴν Σχολήν—Ἐνέριετε τί τοῦ ἤρχετο τὸ κάμῃ ὁ πτωχὸς αὐτὸς μαθητῆς; Τοῦ ἤρχετο τὸ σῶσῃ τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖον τοῦ ἦτο ἐντελῶς ἀχρηστον καὶ τὸ δισταυρῶσῃ μὲ τὸ ξίφος τοῦ κ. δὲ Τουρνιέρ! Ὁ ὁποῖος ἀπέφειγεν ἐπιμελῶς πᾶσαν προκλητικὴν στάσιν.

Κα ΒΥΔΕΝ.—Ὁ κ. Τουρνιέρ;

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ὁ κόμης δὲ Τουρνιέρ, ὁ ὁποῖος ἔγραφεν ὠραῖα, ὠμιλοῦσε σαγηνευτικά, εἶχε λαμπρὸν ὄνομα, καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο μία προσωπικότης, καὶ ὅχι πτωχὸς καὶ τυχαῖος ἀξιοματικός, μὴ ἔχων τὴν χάρισιν ὡς γαμήλιον δῶρον ἢ τὸ χυδαῖον ὄνομα: Ἀνρέ... Κόμησσα δὲ Τουρνιέρ, ἔστο!... Ἀλλὰ κυρία Ἀνρέ!...

Κα ΒΥΔΕΝ.—Καὶ ὀνομάζεται σήμερον, κυρία Βυδέν... Χῆρα Βυδέν... Ἦτις παρακαλεῖ θερμῶς τὸν Πανιερώτατον Ἀνρέ τὸν μεσολαβήσῃ εἰς τὸν κ. δὲ Τουρνιέρ, μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, ὑπὲρ τῆς συγγραφῆς ἑνὸς βιβλίου, τοῦ ὁποῖον τὰ ἐνδεχόμενα κέρδη θὰ χρησιμεύσουν διὰ τὸ δώσῃ ὀλίγον περισσοτέραν ἄνεσιν εἰς δύο μικρὰ ὄρφανὰ κοριτοῦκια...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Νὰ μεσολαβήσω παρὰ τῶ κ. δὲ Τουρνιέρ! Ἐγὼ: Δι' ὑμᾶς!

Κα ΒΥΔΕΝ.—Ἀπὸ τὰ ὄρφανὰ κοριτοῦκια, τὰ ὁποῖα ἔχω νόθετήσῃ. Καὶ βεβαιώθητε ὅτι δὲν τὸ κάμῃ ἀπὸ κενοδοξίας! Ἀλλὰ καθὼς γνωρίζετε, Σεβασμιώτατε, εἰς ἓν βιβλίον αἱ λέξεις «Βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας» κάμνει ἐντύπωσιν ἢ πώλησιν...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Μάλιστα! Μάλιστα! Καταλαμβάνω... Ἐ! Λοιπὸν... Ἐὰ σκεφθῶ... (Μετὰ μικρὰν παῦσιν). Ξαναβλεπόμεθα ἔπειτ' ἀπὸ τόσα ἔτη... Παιδικαὶ ἀναμνήσεις, εἶναι καὶ αὐτὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα φυτρώνουν πάλιν... Ὑπάρχει καὶ μία βοτανικὴ τῶν αἰσθημάτων, δὲν εἶν' ἔτσι, κ. Βυδέν;... Λοιπὸν θὰ γράρω εἰς τὸν κ. δὲ Τουρνιέρ... Ἐὰ προσπαθῶσῃ μάλιστα τὸν ἰδῶ πρὶν φύγω διὰ τὴν ἐπισκοπήν.

Κα ΒΥΔΕΝ.—Ἦ! Σᾶς ὑπερῆραριστῶ, Σεβασμιώτατε!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ἐπειδὴ ὁμως ὠμιλήσατε διὰ τὸν κ. δὲ Τουρνιέρ, μοῦ ἐπιτρέπετε τὸ σᾶς ἐρωτήσῃ καί;

Κα ΒΥΔΕΝ.—Ὁ,τι θέλετε Σεβασμιώτατε!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ἐ! Λοιπὸν! Διατί... Ναι, διότι προδήλως... Ὁ κ. δὲ Τουρνιέρ σᾶς ἐπεζήτη... Σᾶς ἐπροτίμα... Ἐσκέπτετο μάλιστα, καθὼς ἔλεγον, τὸ σᾶς νυμφενθῆ.—Πόσο μακρὰν εἶν' ὅλα αὐτὰ.—Διατί δὲν συγκατετέθητε;

Κα ΒΥΔΕΝ.—Νὰ γένω κόμησσα... Ὅπως ἐλέγατε Σεβασμιώτατε;

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ναι... Διατί;

Κα ΒΥΔΕΝ.—Ἀπλοῦστατα: Διότι δὲν ἀγαποῦσα τὸν κ. δὲ Τουρνιέρ...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ἄ! Αὐτὸ εἶναι περιεργον. Ἐνόμισα ὅτι εἶχα μαυτεῦσαι...

Κα ΒΥΔΕΝ (Σιγὰ-σιγὰ).—Μαυτεῦσαι; Ὁχι, Πανιερώτατε. Ὁχι, δὲν εἶχα μαυτεῦσαι τίποτε...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Τίποτε; Καὶ ὁμως ἓνα βράδν... Καὶ τὸ θυμοῦμαι τόσον καλά... Ἐνα βράδν... Μέσα εἰς τὸν κήπον τῆς Νομαρχίας... Τὴν Ἰην Ἰουλίον!... (Θυμεῦμαι ἀκόμη τὴν ἡμερομηνίαν...) Ἀφηρημένος, περιεφερόμην... Ἡ μαγευτικὴ μονοικὴ τῆς ὀρχήστρας, ἔφθανεν ἕως ἐμὲ, ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα... Ἀκολουθοῦσα τοὺς πλέον σοσοτενοὺς δρομίσκους... Ἦμην λυπημένος, ἀπογορευμένος... Ἐτοί εἶναι πάντοτε, ὅταν κανεῖς, δὲν ἔχει ὀρισμένον σκοπὸν τοῦ βίου.

Πρὸ ὀλίγον εἶχα ἀναγνώσει τὸ ποίημα ἐκεῖνο τοῦ Λαμενέ. «Νέε στρατιῶτα ποῦ πηγαινέεις;» Ποῦ ἐπήγαυα δὲν τὸ ἐγνώριζον—Σεῖς δὲν μὲ εἶχате παρατηρήσει, ἀλλ' ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, κοντὰ εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ «Ναπολέοντος» τοῦ Κανόβα, ἐνθυμεῖσθε; Πιστεύω θὰ εὐρίσκεται ἀκόμη ἐκεῖ εἰς τὸν κήπον... Ἐκτός ἐάν οἱ νέοι νομάραι... Σᾶς ἔβλεπον καθήμενῃ εἰς ἓνα μπάγκο καὶ συνομιλοῦσαν μετὰ τοῦ κ. δέ Τουρνιέρ, μαζρῶν τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τόσον πλησίον αὐτοῦ... Ὡστε ἀπεμακρύνθη... Διὰ παντός... Τὴν ἐπομένην ἐδήλωσα εἰς τοὺς γονεῖς μου ὅτι παρητούμην τῆς ἰδέας τοῦ νὰ γείνω ἀξιοματικός καὶ ὅτι ἐπεθύμουν νὰ γείνω κληρικός... Καὶ ἐφανταζόμην φεύγων, ὅτι μὲ παρηκολούθει ἡ μελαγχολικὴ ἡχὴ μᾶς ἀρμονίας ἀρῶν βίωνων!...

Κα ΒΥΔΕΝ.—Λοιπὸν Σεβασμιώτατε, τὸ πράγμα ἦτο ὅλος διόλου διαφορετικόν! ... Ἦτον ἡ ἐφοδὸς ἀποχαιρτισμοῦ ...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ἄ!

Κα ΒΥΔΕΝ.—Ἐλεγον, λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ βράνν, ἀκριβῶς εἰς ἐκεῖνον τὸν μπάγκο ποῦ μὲ εἶδατε χωρὶς ἐγὼ νὰ μαντεύω τὴν παρουσίαν σας, ἔλεγον εἰς τὸν κ. δέ Τουρνιέρ, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐγνώμην σύζυγός του, ποτὲ... Διότι... Δὲν τὸν ἀγαποῦσα... Καὶ διότι ἀγαποῦσα κάποιον ἄλλον!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ἄλλον;

Κα ΒΥΔΕΝ.—Μάλιστα, κάποιον ἄλλον...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Καὶ αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦτο;...

Κα ΒΥΔΕΝ.—Δὲν τὸν ὀνόμασα εἰς τὸν κ. δέ Τουρνιέρ, οὔτε καὶ αὐτὸς τὸν ἐμάντευσε. Μοῦ εἶπε μόνον, ὅτι οὐδέποτε θὰ συνεχώρει τὴν λύπην τὴν ὁποίαν τοῦ ἐπροξένησα. Λοιπὸν, τώρα ποῦ εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν παρακαλέσω... Καταλαμβάνετε... Φοβοῦμαι...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Φοβεῖσθε; Τί;

Κα ΒΥΔΕΝ.—Δὲν ἠξεύρω... Νομίζω...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ἄ! Πτωχὴ ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίς! Καταλήγει, κανεὶς πάντοτε νὰ συγχωρῇ ἢ νὰ λημονῇ.—Καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον μῖσος, ὅταν ἡ ματαιότης καὶ ὁ ἔρωσ ἔχουν ὀβηθεῖ!... Τίποτε δὲν εἶναι αἰώνιον, ἐκτός τῆς αἰωνιότητος!.. (Μικρὰ σιγή, ὁ Ἐπίσκοπος, ξεφυλλίζει ἀφηρημένως τὸ βιβλίον. («Ἀναγινώσκων») «Ῥοδανθῆ», «Ῥόδα». Τὰ Ῥόδα παρελθόντων ἐτῶν...)

Κα ΒΥΔΕΝ. (Λίαν συγκεκινῆ, μένῃ).—Ἐπάρχουν ὅμως καρδία, αἱ ὁποῖαι σιωποῦν, ἀλλὰ δὲν λημονοῦν.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. (Ἐξακολουθεῶν ν' ἀναγινώσκει).—Φυτὰ δηλητηριώδη: Μπελλαδόνα, ὑοσκιάμος, καπνός... Μπᾶ! Πῶς καὶ ὁ καπνός ἀκόμη!... «Περὶ... τοῦ γάμου τῶν ἀνθρώπων».

Κα ΒΥΔΕΝ.—Ἦ! Εἶναι κεφάλαιον φαντασίας ἐπιστημονικῆς...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Ὡστε ὑπάρχουν ἄνθη νυμφευμένα;

Κα ΒΥΔΕΝ.—Ἐπάρχουν μάλιστα καὶ ἄνθη ἐν χηρείῃ.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Θὰ τὸ διαβάσω αὐτὸ τὸ βιβλίον, μπορεῖ νὰ μάθῃ κανεὶς τόσα πράγματα... Θὰ σκέπτομαι σὰς διαβάξω τὸ βιβλίον σας... Πρῶτον βραβεῖον, δὲν εἶν' ἔτσι;

Κα ΒΥΔΕΝ.—Ἡ ἀκόμη τὸ δεύτερον ἢ τὸ τρίτον, δὲν ἀπαιτῶ τίποτε... Ὁ κ. δέ Τουρνιέρ εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ... Καί, ἐάν χάριν Ἐμῶν ἐπιτύχη, τὰ μικρὰ ὄργανά μου—θὰ σὰς εὐλογοῦν αἰετοῦτε...

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—“Ω!

Κα ΒΥΔΕΝ.—“Ὅπως καὶ ἐγὼ ἢ ἰδία Σεβασμώτατε, θὰ σὰς εὐλογῶ μ' ὄλη μου τὴν καρδιά!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ. (Διὰν συγκεκινημένος)—Μὴν τὸ λέτε αὐτὸ ἀγαπητὴ κυρία. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νὰ εὐλογήσῃ, εἶμαι ἐγώ... Πρῶτον διότι αὐτὸ εἶναι δικαιοσύνη μου... Καὶ δεύτερον διότι σὰς χρεωστῶ τὴν εὐτυχίαν, διὰ ξαναέζησα ἔστω καὶ νοερώς, μίαν ὥραίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς μου, μιᾶς ζωῆς, ἢ ὁποία δὲν μοῦ φαίνεται πλέον ἰδική μου, ἢ ὁποία μοῦ φαίνεται σὰν τῆ ζωῆ ἐνὸς ἄλλου... .

Κα ΒΥΔΕΝ.—“Ἐνὸς ἄλλου;

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—“ὦ! Ὑπάρχον πάντοτε, ἕνα σωρὸ ὑπάρξεις, συγχωνεύμεναι εἰς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ὄν!... Ἐ! Λοιπὸν χάρις εἰς ἐσᾶς, σήμερον ξαναεἶδα ἕνα ἄλλο μου ἐγώ, διὰ τὸ ὅποτον ὁ σήμερον ἐπίσκοπος δὲν ἐρουθριῶ... Ἐνα ἀγαθὸν καὶ χρηστὸν νέον, ὁ ὁποῖος εἶχε τόσην πεποίθησιν, τόσην πίστιν... Ἦτον ὁμως πολὺ ἐντροπαλὸς καὶ συνεσταλμένος, ὅπως τὸ εἶπατε καὶ σεῖς ἢ ἰδία... .

Κα ΒΥΔΕΝ.—“Ἄλλ' ἰδοῦ, εἰς τὴν ζωὴν, περὶ κανεῖς παραπλεύρως μιᾶς χαρᾶς ἢ μιᾶς λύπης, διότι ἔμειπε σιωπηλός... Περιφρονοῦν τὸν ἕνα, προτιμοῦν τὸν ἄλλον... Καὶ ὁ ἄλλος ἀγροεῖ... Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωὴ!

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—(Μετὰ μικρὰν παύσιν) Σὰς ὑπόσχομαι διὰ θὰ γράψω, ἀμέσως τώρα εἰς τὸν κ. δὲ Τουρνιέρ.

Κα ΒΥΔΕΝ. ὦ! Σὰς εὐχαριστῶ μ' ὄλη μου τὴν καρδιά, Σεβασμώτατε!... (Κύπτει ν' ἀσπασθῆ τὴν χεῖρά του).

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—(Παρουσιάζων αὐτῇ τὸν ἀρχιερατικὸν δακτύλιόν του). Τὸν δακτύλιόν μου! Τὸν δακτύλιόν τῶν ἀφ'αβάνων μου μετὰ τὴν ἐκκλησίαν, μετὰ τὴν αἰωνιότητα!... .

(Κτυπᾷ τὸν κῆδωνα, ἢ Μαγδαληνὴ εἰσέρχεται).

ΣΚΗΝΗ V

Ὁ Ἐπίσκοπος — Κα Βυδέν — Μαγδαληνὴ

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.—Μαγδαληνὴ, ὀδήγησε τὴν κ. Βυδέν... Καί, ἐὰν εἰς τὸν κῆπον ὑπάρχον ἀκόμη τριαντάφυλλα, κάμε ἕνα μπουκέτο εἰς τὴν κ. Βυδέν, ἀγαπᾷ πολὺ τὰ ἄνθη... .

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.— Πολὺ καλὰ, Σεβασμώτατε!

Κα ΒΥΔΕΝ (Χαιρετώσα).—Σεβασμώτατε!... .

(Ὁ Ἐπίσκοπος κάμνει ἐν νεύμα εὐλογίας καὶ καταλίγει εἰς χαιρετισμόν, μειδιῶν μελαγχολικῶς.)

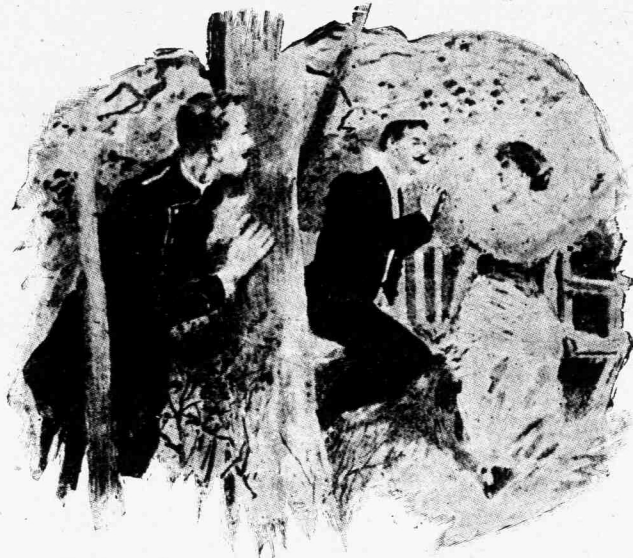
Ἡ κ. Βυδέν καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἐξέρχονται.

ΣΚΗΝΗ VI

Ὁ Ἐπίσκοπος μόνος

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.— Λοιπὸν, ἄς μὴ ἀναβάλωμεν δι' αὔριον... (Κάθεται πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ γράφει): Φίλιππε Ὑπουργέ, μ' ἐπεσκέψθη σήμερον μία εὐγενὴς καὶ ἀγαθὴ Κυρία... ὦ! Ὅχι, Ὑπουργέ... Καὶ ἔπειτα δὲν εἶναι πλέον Ὑπουργός!... (Σχίζει τὸ χαρτί). «Κύριε Ἀκαδημαϊκέ...» Ὅχι... Εἶναι πολὺ ἐπίσημον, πολὺ βαρύν... Ἀγαπητέ μου Ἀκαδημαϊκέ... Πολὺ οἰκτεῖον... Ἀγαπητὴ φίλε»

... 'Ιδοί... «'Αγαπητέ φίλε»... (Ίσταιται σκεπτικός). Καί όμως, αὐτός μοῦ μετέβαλε τὴν ζωὴν, ὅλην μου τὴν ζωὴν!... Καί τί εἶναι ἡ ζωή!... Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ όμως, εἶμαι σήμερον ἐπίσκοπος!... (Γράφει). «'Αγαπητέ φίλε, μ' ἐπεσοξέφθη σήμε-

✱ ΠΑΛΑΙΑ ΣΚΗΝΗ ✱

✱ Σὰς ἔβλεπα καθήμενην εἰς τὸν κῆπον καὶ συνομιλοῦσαν μετὰ τοῦ κ. Τουρνιέρ, μακρὰν ἄπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. ✱

γον μία εὐγενὴς καὶ ἀγαθὴ Κυρία, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα θὰ σὰς ἐπενθυμίω ἴσως... »
(Ἡ ἀύλατα πίπτει βραδέως, ἐνῶ ὁ Ἐπίσκοπος ἐξακολουθεῖ γράφων καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν του...)

Μετάφρασις **ΚΟΥΛΑΣ Κ. ΖΕΡΒΟΥ**

Jules Claretie

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ*

✱ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ... ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ ✱

.... Στεφανώσατε καὶ ἀνθοστολίσατε καὶ ράνατε μὲ τὰς νημφικὰς ἀνεμώνας, μὲ τὰ λευκὰ τῆς ἀγάπης ἀνοθὴ καὶ τὰ δροσερὰ τὰ ἐπταπέταλα, μὲ τὰ ρόδα τὰ ἡδύπνεα, μὲ ἄλλα τ' ἀνθοστάλακτα ἀρώματα καὶ τὰ πάναγνα ἴα καὶ λουλούδια τοῦ βουνοῦ, χαιρετήσατε τὴν ῥαισιότεραν καὶ ποιητικωτέραν ἐορτὴν τοῦ Παντός, τὸν εἰρηνικώτερον καὶ γλυκύτερον μῆνα, ἀπὸ τὰς ἡμέρας τοῦ ὁποίου ἐυπνοῦν μέσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ αἱ πλέον ναρκωμέναι ἀναμνήσεις καὶ ἐνθυμίζουσιν ὄνειρα, στιγμὰς, ὥρας καὶ χρόνια ποῦ ἐκύλισαν μέσα εἰς τὴν ἄου-

* Σελίδες Ἀγαμνηστικάι: Ἐκ τοῦ Λευκώματος τῆς ἐν Πάροις συμπαιθεσιότητος Πηγελόπης Γ'. Στεφανοπούλου, ἤδη συζύγου τοῦ αὐτοῦ ἐγκρίτου φίλου τῆς «Ποικίλης Στοῆς», διακεκομμένον Μηχανικῶν καὶ Λευθίνου τοῦ Ἀερίωφωτος καὶ τῶν Τροχιδορῶμων κ. Π. Ν. Παπαδημητρίου.